

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XXV. Epistola Ecclesiae Bambergensis ad Vvirzburgensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

*Epistola Ecclesie Bambergensis ad Vvirz-
burgensem.*

Anciæ VVirziburgensis Ecclesie Dominis ac fratribus suis serenissimis & reuerentissimis, soror sua semper & vbique ipsis deuota Babenbergen- sis Ecclesia inter aduersa presentis tribulationis, nec ad dexteram, nec ad sinistram declinare, sed ab instantis fauissimæ tentationis procella, anram serenitatis, ac portum tranquillitatis nõ verbo & lingua tantum, sed opere & veritate à Deo salutari suo instanter ac vigilanter implorare.

Optamus diligenter recolere discretionis vestræ prudentiam; qualiter nostra & vestra Ecclesia iam olim ab initio vnum cor & vnam animam ad inuicem omnibus in rebus, sine prosperis congaudendo, seu aduersis compatiendo habere studuerint. Cuius videlicet semper amandæ nobis societatis, atque, vt ita dictum sit, congermanitatis iura, & vos hactenus illibata erga nos conseruasse congratulamur; nec nos violasse, teste Deo, & conscientia, libera voce protestamur.

Quæ cum ita sint, cumq; nos semper vsq; modò, sicut decebat, & facultas suggerebat, ad omnia vestræ voluntatis & honoris obsequia promptos ac deuotos fuisse probaueritis; non modicum admirationis, imò etiam amaritudinis & doloris ingesserunt nobis literæ quædam, quæ ex persona vestræ fraternitatis allatæ, præter meritum & culpam magnæ cuiusdam inhumanitatis nos arguunt, simul & superbæ temeritatis. Inhumanitatis quidem nota splendorem innocentie nostræ obfuscat, dum compassionis affectum specialiter vobis debitum; quem & remotissimæ & ignotæ Ecclesie vobis pro Christo offerant, nos quasi duros & inhumanos nimis aliena mente vestræ instanti calamitati denegare impropere; Temeritatis verò superbiâ obiectant, dum nos quasi ad contemptû Romanæ, imò totius Ecclesie, domnum Gebhardum excommunicatum in Catholica cõmunionem recepisse, sicq; cornua peccatorum dedisse proclamant.

Quasi verò ita ab omni ratione simus alieni, ad eò omniſi bonarum rerum inſciſi, vt ignorare debeamus; quis, à quo, & quo ordine à Catholica communione ſit eiiciendus. Quia ergò incautæ & illicitæ excommunicationis quaſi ad opprobrium ſimplicitatis noſtræ in eiſdem literis veſtris arguimur, culpam noſtram, ſi tamen eſt culpa dicenda; auribus veſtræ prudentiæ placuit retexere.

Domnus Echehardus (quem quidem locum & nomen dum inter vos habuiſſe designati & electi Episcopi à quamplurimis audieramus; reprobationem verò ipſius nec dum certa & legitima relatione cognoueramus:) veſpertina hora de improviſo, nobis neſcientibus, veniens, apud nos hoſpitatus eſt. Manè autem factò mandauit nobis, pro cauſa ſua; velle nos conuenire, & conſilium noſtrum ſuper negotio ſuo audire: quod ne hæretico quidem excommunicatiſſimo denegandum eſſe cenſentes, iuſta petenti annuimus. Venit; cauſam ſuam expoſuit, accepto que reſponſo, mox que diſceſſit. Quid igitur chariſſimi fratres & Domini? hoc cine eſt, ad contemptum totius Eccleſiæ excommunicatum in Catholica communione recipere? Hoc cine, inquam eſt, peccatori cornua dare? Non ſic arbitramur quenquam deſperere, vt hoc præſumat ſapere. quia, non ſic ſapiunt, non ſic ſcribunt Patres & Doctores Catholicæ Eccleſiæ. Poſſemus equidem latius, & ſubtiliùs aliquid de modo & ordine excommunicationis faciendæ ſecundum traditionem SS. Patrum diſſerere: niſi pro vitio duci ſciremus, in re manifeſta, præſertim apud doctos, odioſa verborum copia diſfluere. Vnde, prætermiſſis his, quæ fomitem odiorum & discordiarum generare ſolent, ea potius dicamus, quæ pacis & concordiæ nutrimenta præbeant. Igitur de nobis ſic habetote. Orta tempeſtate in mari, Dominum dormientem in nauis, ſuſis pro vobis, quod ſolùm poſſumus, piis precibus excitare indefinèter incumbimus. Quod ſi Domino votis noſtris annuente, & ventis & mari imperante, diu deſiderata tranquillitas ſubſecuta fuerit; de veſtra liberatione hæud ſecus ac noſtra congaudebimus. Sin aliter, quod Deus auertat, euenerit, viscera fraternæ compaſſionis nequaquam

quam occludemus. Hoc decet fratres de se inuicem arbitrari, & non ex rumoribus vulgi, siue ex suspicionibus, de nondum benè compertis quenquam calumniari; sed omnia, præsertim in negociis fratrum & amicorum in meliorem partem interpretari. Quid plura? nobis & nostris, sine retractatione, prout velitis, iuxta meritum vestrum vtimini.

XXVI.

Epistola Innocentiÿ II. Pontificis ad Adalbertum Archiepiscopum Moguntinum.

N. Seruus seruorum Dei Adalberto, venerabili fratri Moguntino Archiepiscopo, & Apostolicæ Sedis legato, salutem & Apostolicam benedictionem.

Scimus quidem zelum Dei vos habere, quem tamen salua charitate condire debetis, vt nihil indiscretè, sed omnia rationabiliter, & secundum Deum agere valeatis. VVirzurgensis quippe Ecclesiæ designatus Episcopus se à vobis cõtra iustitiam grauari, & præiudicium sustinere, querelas nobis deposuit: quod ipsum neq; accusatoribus, neque testibus legitimis conuictum, neque sponte confessum, neque Canonicè examinatum, tanquam Ecclesiæ inuasorem, in qua se electum asseruerat, & Simoniacum pronunciatum, communionè Ecclesiastica priuaueritis. Quod si ita est, fraternitatem vestram à Canonicis regulis diuinitus inspiratis, liquidò constat deuiasse. Ait enim sacra Canonum auctoritas, adimi Episcopo Episcopatum non debere, antequam causæ eius exitus appareat. Item exempla Felicis Papæ scripta Athanasio, & cæteris Episcopis in Alexandrina Synodo congregatis. De iudiciis Episcoporum, vnde nos consuluistis, diuersas à Patribus regulas inuenimus constitutas. Quidam enim ad repellenda impetitorum machinamenta, & suas præparandas responsiones, & testes confirmandos, & Concilia Episcoporum qua-

Pp 3 . . . . . renda,